Sílvia Orriols, Jordi Bilbeny i el mite de l'extrema dreta independentista

Autor: Jaume Renyer
Data de publicació: 17-08-2019

Article publicat al blog d'En Jaume Renyer arran del comunicat de L'Ateneu Popular de la Conca de Barberà "L'Empelt".

Al setmanari Nova Conca, número 1.410, corresponent al 9 d'agost d'enguany hi apareix publicat un comunicat de L'Ateneu Popular de la Conca de Barberà "L'Empelt", titulat: "Ultradreta a la Universitat Nova Història ? Ni el nostre suport ni diners públics !", farcit d'inexactituds i fal·làcies que vull respondre en pro de les persones i entitats esmentades en aqueix pamflet tot reprenent la defensa argumental que he exposat en anteriors escrits orientats a combatre el mite de l'extrema dreta independentista.

Aqueix cop el centre de l'atac són Sílvia Orriols, regidora electa a Ripoll pel nou Front Nacional de Catalunya, i Jordi Bilbeny, fundador de l'Institut Nova Història. Cap dels dos s'autoidentifica políticament en els termes que els inquisidors de l'Empelt els atribueixen però això no és obstacle per expandir el qualificatiu d'ultradretà a tothom que hi entra en contacte. La persecució contra Sílvia Orriols pren caire de purga estalinista quan es fa extensiva a la Universitat Nova Història que se celebra des de fa anys a Montblanc pel fet d'haver acollit enguany la presentació de l'Organització per a l'Alliberament de Catalunya, que compta amb la regidora ripollenca entre els seus promotors.

L'acusació de personificar una extrema dreta independentista (falsament equiparada a l'ultradreta espanyolista) s'aplica a Sílvia Orriols, titllada de racista pel fet de defensar una "Catalunya, catalana" i discrepar del dogma post-nacionalista de la "Catalunya multicultural". Ningú als Països Catalans avui (ni en el passat, com han demostrat els historiadors Enric Ucelay i Fermí Rubiralta entre d'altres) fa plantejaments ètnics per definir el poble català, però s'acusa de racista als que sostenen que l'objectiu de la independència és preservar la continuïtat del poble català per tal que pugui evolucionar com fan totes les societats obertes del món occidental. Com si la independència de Catalunya no pogués ser propugnada sense anar acompanyada d'adjectius (socialista, eco-pacifista,

antiglobalització…) que haurien de connotar l'estat català, en absència dels quals no mereix ser defensada. L'únic denominar comú per assolir la independència és que el futur estat català sigui una democràcia que possibiliti totes les formes de govern d'aqueix signe, altrament el sectarisme ideològic la farà inviable.

La cantarella d'un suposat feixisme català al rerefons de l'independentisme va néixer als anys trenta del segle passat amb el propòsit de deslegitimar Estat Català i concretament les seves Joventuts i els Escamots liderats per Miquel Badia. El grup de gent d'ERC que s'aplegava al voltant del setmanari L'Opinió foren dels primers a fer córrer aqueixa brama que fou ràpidament divulgada pels sectors llibertaris, especialment la FAI, abanderats d'un anarquisme universalista violentament hostil al nacionalisme. Posteriorment, foren els comunistes del PSUC els que consolidaren aqueixa estigmatització preventiva contra el conjunt del separatisme de l'època contraposant-lo a l'internacionalisme leninista. I així ha arribat fins als nostres dies propagat des de totes les variants del progressisme nostrat, des del PSC a la CUP passant pels Comuns i, ara també, ERC, que comparteixen un cosmopolitisme banal refractari a les identitats nacionals i una animadversió manifesta envers tot plantejament de construcció social i polític basat en la catalanitat. Campa entre nosaltres (com fa evident l'escrit de l'Empelt) un relativisme favorable a la confusió d'identitats en base a la ficció que factors com la llengua, la tradició jurídica, les formes de vida en comú són sacrificables en pro d'un mestissatge multidimensional que reclama la plena disposició sobre els referents col·lectius que han donat sentit a la continuïtat del poble català.

Quina autoritat moral i política gosen invocar tots els qui atien el mite de l'extrema dreta independentista quan imputen de manera arbitrària plantejaments que les víctimes de les seves acusacions no tenen com a propis ? La línia que separa els demòcrates dels que no ho són és la defensa de les persones i els pobles front als totalitarismes diversos (feixisme, comunisme, islamisme) que els neguen. Quina mena de legitimitat s'autoatribueixen els neo-antifeixistes -selectius i arbitraris- que denuncien només alguns d'aqueixos totalitarismes i en canvi, qualifiquen de racistes moviments nacionals que no ho són com el separatisme català o el sionisme jueu ? Aqueixos mètodes d'acció política i prefiguren un model de societat antidemocràtic que cal evitar s'arribi a imposar a Catalunya.

L'Institut Nova Història, de retruc per la descrita connexió amb Sílvia Orriols, és objecte d'una pregunta parlamentària del PSC que demana saber el finançament públic d'aqueixa entitat (posant a la diana l'Ajuntament de Montblanc). Evidentment, el destí dels diners públics ha de ser conegut i justificat, però altra cosa és que hom vulgui per aqueixa via limitar la llibertat d'expressió d'una entitat privada. Les seves tesis són controvertides i fins i tot negades des del món acadèmic, però hi ha una diferència substancial entre uns i altres: els universitaris tenen l'obligació de servir els interessos generals amb objectivitat, els particulars no, el seu límit són els actes il·lícits i per la resta estan emparats pels drets i llibertats d'una societat democràtica. L'INH declara voluntàriament voler servir la veritat històrica però si van errats l'instrument per rebatre els seus plantejaments és la crítica, no la censura. I menys per motius ideològics com pretenen els partits (PSC, CUP, ERC) que els vinculen amb l'extrema dreta catalana, una acusació que sorprèn en el cas d'Esquerra quan només fa sis anys va lliurar a aqueixa entitat el Premi Nacional Lluís Companys i que governa l'Ajuntament de Montblanc amb un alcalde com Josep Andreu que és un genuí referent del patriotisme republicà.

Finalment, aqueix episodi local fa evident un problema de fons: el sol fet que Sílvia Orriols i Jordi Bilbeny, que tenen una incidència social limitada, siguin l'objectiu prioritari a abatre demostra el grau de desorientació al qual han arribat els partits esmentats, incapaços de liderar un projecte veritablement democràtic pel nostre país i fer front a ordre estatal espanyol que ens és imposat.

Font: https://blocs.mesvilaweb.cat/jrenyer/?p=284123